

BURKINA NYHEDSBREV

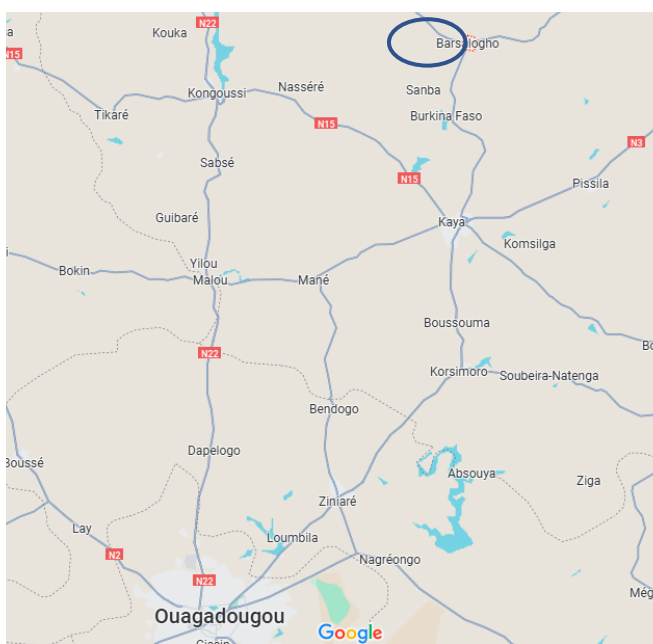
Nyhedsbrev fra Venskabsforeningen Danmark-Burkina Faso Nr. 36 – september 2024

Den foreløbig blodigste massakre i Burkina

Af Karl Jørgensen, hydrogeolog

Den 24. august 2024 angreb et større kontingent Al-Qaida soldater den lille by Barsalogo, der ligger 30 km nordøst for regionalbyen Kaya. Angrebet blev udført ved en slags forsvarsgrav som den lokale hærkommando havde beordret byens borgere til at grave. Herved var et stort antal mennesker til stede på et relativt begrænset sted, hvor det var vanskeligt at slippe væk fra. Det er uklart hvor mange der er blevet dræbt, men der nævnes mellem 200 og 300 personer, foruden et stort antal sårede. Byen skulle for øjeblikket rumme omkring 10.000 mennesker, hvoraf mange er flygtninge fra omkringliggende landsbyer. Byen har været udsat for 22 terroristangreb over de sidste par år. Jeg arbejdede med borer i byen under mit første projekt i Burkina Faso i 1984-85. Dengang var der omkring 3000 indbyggere, og vi skulle prøve at finde vand nok til at de kunne få vand fra et vandværk.

Det lykkedes ikke, men de fik vistnok yderligere 2 håndpumper ud af vores besøg. Byen var støvet og omgivet af lave højderygge. Den indeholdt ikke meget andet end en markedsplads, en skole, en moske og en kirke.

Tillæg til ovenstående:

Kristeligt Dagblad har den 30/8 skrevet en artikel om massakren på side 11. De har deres nyheder fra AP, og skriver, at det er "mindst 100" personer, samt at det var skyttegrave at befolkningen var blevet sat til at grave. De skriver desuden, at det er den militante gruppe Jama'a Nusrat ul-Islam wa al-Muslimi der er de ansvarlige. De skriver desuden, at det ser ud til at der ikke er sket nogen ændring i antallet af angreb efter at de russiske styrker dukkede op i november 2023.

Den danske ambassade i Ouagadougou nedlægges

Af Karl Jørgensen, hydrogeolog

Den 26. august offentliggjorde udenrigsministeriet regeringens nye Afrikastrategi, hvor de talte om en styrkelse af Udenrigsministeriet i Afrika, idet der bliver oprettet 3 nye ambassader i respektive Rwanda, Senegal og Tunesien.

Til gengæld nedlægger man så ambassaderne i Bamako og i Ouagadougou, idet man ikke mener at betingelserne for et konstruktivt bilateralt samarbejde er til stede. Efter lukning vil landene dækkes fra København og af en ny særlig repræsentant for Sahel og Store Søer regionen.

Støtte til befolkningerne i landene opretholdes gennem humanitær støtte og et fortsat udviklingsengagement. Det fremgår ikke af teksten hvornår ambassaderne skal lukke, men det må antages at ske i løbet af 2025. Problemet er så hvor meget lukningen

kommer til at betyde. Faktisk har ambassaden i Ouagadougou kun eksisteret siden 1995, efter at der havde været et Danidakontor i 2 år. Den Burkinske ambassade i København er mere end 10 år ældre. Den danske ambassade i Bamako er kun 14 år gammel.

Et af resultaterne bliver formentlig, at Burkina Fasos særstatus som programsamarbejdsland vil blive opgivet, og der i fremtiden vil blive allokeret væsentligt færre midler til Burkina.

Det vil desuden nok blive vanskeligere at få burkinere på besøg i Danmark, da de nu skal henvende sig til enten Accra eller Dakar ambassaderne for at få visum. Dette vil formentlig også komme til at komplicere familiebesøg til hjemlandet for dansk-burkinske adoptivbørn.

Kommentar i Globalnyt 30. august 2024:

Af: Alexandre Hjorth Gernigon, videnskabelig assistent på DIIS og er tilknyttet programmet *War Without Allies: The EU's New Role in Global Security*.

Afrika-strategiens ambassadelukninger svigter Sahels sårbare civilbefolkning

DEBAT: Det er mere pragmatisk end idealistisk, når Danmark lukker sine ambassader i Mali og Burkina Faso og forlader Sahel-regionen i Vestafrika. Beslutningen svigter civilbefolkningen i nogle af verdens fattigste lande, og den kan ende med at give bagslag.

Det er en af de helt store beslutninger i den nye Afrika-strategi: Danmark lukker ambassaderne i de centrale Sahel-lande Burkina Faso og Mali og åbner i stedet en ny i Senegals hovedstad, Dakar.

Eftersom andre europæiske lande, herunder Norge og Sverige, for nylig har gjort det samme, kommer det ikke nødvendigvis som en overraskelse.

Men da de danske repræsentationer i Mali og Burkina Faso har henholdsvis 50 og 30 år på bagen, og landene i mange år har været blandt de største modtagere af dansk udviklingsbistand, må beslutningen alligevel ses som radikal.

Se hele debatindlægget på:

[Afrika-strategiens ambassadelukninger svigter Sahels sårbare civilbefolkning | Globalnyt](#)

Projektbesøg i Ouagadougou den 4.-11. september 2024

Af Tine Breinholt

I september måned fik jeg igen anledning til at komme på en opgave i Burkina Faso. Denne gang var det et kvalitetssikringsbesøg til et vandressourceforvaltningsprojekt, som gennemføres af Burkina Faso's vandministerium med støtte fra Danida, og hvor NIRAS har en kontrakt med Danida på at levere teknisk rådgivning til projektet. Jeg besøgte sidste gang dette projekt i efteråret 2022, og det var som altid interessant at komme tilbage. Projektet har god fremdrift i øjeblikket, men det stopper med udgangen af 2025. Og med den seneste udmelding fra Danmark om, at man vil lukke de to ambassader i Burkina Faso og Mali, er der desværre kun få chancer for, at man kan finde en model for at føre dette projekt videre i sin nuværende form, hvor det udføres direkte af en statslig institution.

Under vore møder med Ambassaden blev det fremhævet af medarbejderne, at Danmarks lukning af ambassaden og tilbagetrækningen fra det hidtil kendte bistandssamarbejde med femårige udviklingsprogrammer, ikke skal forstås som en fuldstændig tilbagetrækning af Danmarks støtte til Burkina Faso. De understreger formuleringen fra Afrika-strategien, hvor man siger, at Danmark vil blive ved med at støtte det burkinske folk og bevare en dialog med dem. Men det direkte samarbejde med regeringsapparatet og med statslige institutioner vil blive begrænset til et minimum.

Mit ophold denne gang var relativt kort, men jeg nåede trods alt at møde mange af mine venner og bekendte og få et indtryk af, hvordan de har det. De klarer sig stort set alle sammen nogenlunde som før, men den generelle økonomi er presset, og det kan også mærkes hos mine bekendte. Regeringen har indført forskellige ekstra skatter, som bliver trukket fra alle operationer på mobilnettet, på serviceydelser og forskellige andre ting. Når pengene trækkes, får man direkte at vide, at det går til genopbygning og sikring af landet.

Alle jeg kender i Burkina Faso ønsker fred, det kan ikke komme som nogen overraskelse. Men de har ikke alle helt den samme analyse af, hvad der skal til for at opnå fred.

En del af mine bekendte støtter således regeringens bestræbelser på at bekæmpe terrorismen, og de synes det er i orden, at man trækker ekstra økonomisk støtte fra befolkningen til operationen. De har også en vis forståelse for, at myndighederne griber stadig mere direkte ind over for det, som regeringen mener, er undergravende virksomhed.

Mens jeg var der, gik der rygter om, at myndighederne ville forbyde alt gadesalg langs de store veje, fordi man mente, at mange af disse gadesælgere kunne være informanter for terroristerne, og opsamle viden om vigtige personers bevægelser rundt omkring i byen. De bekendte, som var sympatiske overfor regeringens tiltag, syntes at sådan praksis kan være helt i orden, hvis det skal til for at få gjort bugt med de blodige opgør ude omkring i landet.

Andre venner taler i meget mere afdæmpede toner om den siddende regerings tiltag, og de har kun få forhåbninger om, at den nuværende kurs vil føre til fred i nærmeste fremtid. De har svært ved at genkende det Burkina Faso, som de kender og elsker, og de tænker mere og mere over, hvad de siger i åbne forsamlinger og i offentlige rum. De har set, at mennesker, som har udtalt sig kritisk ift sikkerhedsstyrkernes arbejde ude i de mest urolige områder, har oplevet at blive sendt afsted som 'frivillige' til netop disse områder, så de ved selvsyn kan opleve, hvordan det foregår. Det har en betydelig afskrækkende virkning på folks vilje til at udtale sig.

Personligt tror jeg stadig på, at dialog er den bedste vej frem. Men jeg må jo også erkende, at dialog kræver, at begge parter åbner op og deltager i dialogen. Lige nu er grundlaget for at holde fast i dialog meget skrøbeligt, og ligesom mine afdæmpede venner holder jeg mig også tilbage med at udtale mig bombastisk om, hvad jeg synes den ene og den anden og den tredje part skal gøre for at finde hen i retning af forsoning og fredsskabelse. Men jeg håber, vi hver især kan arbejde i det små ved at bevare kontakten med de mennesker, vi kender og holder af.